

Arrest

nr. 148 795 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 31 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 13 november 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 5 november 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 17 september 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 september 2013 wordt besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 17 september 2013 dient de verzoeker op 18 oktober 2013 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 118.547 van 7 februari 2014, wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 22 september 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslist op 13 november 2014 om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 3 december 2014 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.09.2014 werd ingediend door :

*K(...), J(...) O(...)
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 11.02.2014 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op zijn homoseksuele geaardheid als buitengewone omstandigheid waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Echter, het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in zijn beslissing d.d. 17.09.2013 dat "gelet op het geheel van voorafgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele

geaardheid." Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die dus niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Betrokkene kan zich dus niet beroepen op zijn homoseksuele geaardheid daar deze niet geloofwaardig wordt geacht.

Wat de vermeende schending van art. 3 en artikel 5 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 en 5 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

M.b.t. het voorgelegd krantenartikel d.d. 28.09.2012 van 'Awareness Times' verwijzen we naar de opmerkingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 17.09.2013 waarin gesteld wordt "dat documenten enkel een ondersteunende waarde hebben als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat hier allerm minst het geval was (...) Ten tweede is een krantenartikel in een originele krant slechts een bewijs dat het artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. In Sierra Leone worden gemakkelijk artikels tegen betaling gepubliceerd waardoor hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is (...)". Dit element kan dan ook niet aanvaard worden door onze diensten.

De advocaat van betrokkene verwijst naar een rapport van de UNHCR waaruit duidelijk zou blijken dat een terugkeer naar Gambia onmogelijk is omwille van de schendingen van de mensenrechten. Echter, we stellen vast dat betrokkene niet naar Gambia hoeft terug te keren maar wel naar Sierra Leone. Bovendien verwijst de advocaat van betrokkene wel naar het rapport in algemene zin maar specificeert hij het niet verder en voegt het evenmin toe aan de bijlagen. Dit element kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Hierdoor kan het argument dat betrokkene geen plaats zou hebben waar hij zij hebben en houden kan achterlaten, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene werkbereid zou zijn, dat hij volledig ter beschikking van de arbeidsmarkt zou staan, dat hij zich ten volle zou inspannen om zich in de maatschappij in te passen, dat hij de Belgische wettelijke normen zou respecteren, dat hij Nederlands probeert te leren en dat hij deelcertificaten van Nederlandse taallessen, loonfiches en overeenkomsten uitzendarbeid voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). “

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De gemachtigde neemt op 13 november 2014 tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Nog op 13 november 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies). Deze beslissing, die eveneens aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 3 december 2014, is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

*Naam, voornaam: K(...), J(...) O(...)
[...]*

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.11.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 28.02.2014, aan betrokkene betekend op 18.02.2014.

Er wordt aan betrokkene een termijn van twee jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 22.09.2014.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Bijgevolg wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat het inreisverbod betreft

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder wat de tweede bestreden beslissing betreft de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

*“Daargelaten de vraag of er samenhang bestaat tussen de beslissing waarbij een inreisverbod werd opgelegd en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel middel ontwikkeld heeft tegen het inreisverbod.
Voor zover huidige vordering tevens werd ingeleid tegen de bijlage 13sexies, wat in casu niet duidelijk is, is die vordering onontvankelijk.”*

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat in het voorliggende verzoekschrift geen ‘middel’ zoals hoger omschreven wordt aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing, dit is de beslissing van 13 november 2014 waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verzoeker dat de middelen ontwikkeld werden tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) heeft de niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen deze beslissing tot gevolg (*cf.* RvS 28 september 2009, nr. 196.412). Waar de raadsman van de verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat *in fine* van het verzoekschrift de nietigverklaring van het inreisverbod wordt gevraagd, kan echter in het verzoekschrift geen omschrijving worden gelezen van de rechtsregel die door dit inreisverbod zou zijn geschonden. De raadsman van de verzoeker kan overigens geenszins worden bijgetreden waar hij beweert dat het inreisverbod een vervolgbeslissing van de eerste bestreden beslissing zou betreffen. Hij kan evenmin worden gevolgd waar hij meent dat de eventuele vernietiging van de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf tot gevolg zou hebben dat ook het inreisverbod zou moeten worden vernietigd. Beide beslissingen hebben immers een autonome juridische en feitelijke grondslag, waardoor geen verknochtheid kan worden aanvaard.

De exceptie is gegrond.

Bij gebrek aan een (ontvankelijk) middel tegen de beslissing van 13 november 2014 tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar, moet worden vastgesteld dat het beroep wat deze beslissing betreft onontvankelijk is.

3.2. Wat de beslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761).

Het procesbelang raakt de openbare orde en moet zo nodig ambtshalve door de Raad worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat aan de verzoeker op 13 november 2014 een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd, dat hem op 3 december 2014 ter kennis werd gebracht. Aangezien hiervoor is gebleken dat het beroep tegen dit inreisverbod niet ontvankelijk is, staat vast dat dit inreisverbod op hem van toepassing is sinds de betekening ervan. Hierdoor rijst de vraag naar de actualiteit en de wettigheid van het belang van de verzoeker bij de vordering tegen de beslissing van 13 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering (...).”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Gezien artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet, en gezien artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval trad het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod in werking op 3 december 2014. Dit inreisverbod is thans definitief in die zin dat de verzoeker er geen rechtsmiddel meer tegen kan aanwenden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoeker daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Derhalve blijkt dat de verzoeker thans onder de gelding valt van een inreisverbod van twee jaar dat tot nader order niet is vernietigd of geschorst door de Raad en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Gelet op het feit dat de verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod, waardoor hem “*de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten*” gedurende een termijn van twee jaar wordt verboden, kan een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing slechts aanleiding geven tot een (nieuwe) negatieve beslissing van de gemachtigde, daar het inreisverbod de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet verhindert. Zodoende kan de verzoeker op heden geen wettig belang doen gelden bij zijn beroep tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9*bis* onontvankelijk werd verklaard en kan dit beroep geen nuttig effect ressorderen (RvS 7 mei 2015, nr. 11.277).

Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoeker zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Hij voegt er wel aan toe dat in het verzoekschrift een schending van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) wordt aangevoerd, die in elk geval moet worden onderzocht. Dienaangaande stelt de Raad evenwel vast dat de verzoeker omtrent deze aangevoerde schendingen slechts het volgende, niet-geconcretiseerde betoog voert: “*De bestreden beslissing schendt tevens de artikelen 3 en 5 EVRM. Aangezien verzoeker vreest voor zijn fysieke integriteit, mag er aangenomen worden dat er een reëel risico op ernstige schade is bij een gedwongen terugkeer. [...]Tevens werden de artikelen 3 en 5 E.V.R.M. geschonden.*” Afgezien van het feit dat de eerste bestreden beslissing enkel de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet betreft en zij geenszins in enige (gedwongen) terugkeer van de verzoeker voorziet, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker nalaat om concreet te verduidelijken op welke wijze de eerste bestreden beslissing de artikelen 3 en 5 van het EVRM schendt. De aangevoerde schending van deze verdragsrechtelijke bepalingen is dan ook onontvankelijk.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welke manier een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing hem, ondanks hetgeen hoger werd gesteld omtrent de invloed van het inreisverbod op de mogelijkheid om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet te bekomen, thans tot voordeel kan strekken. De verzoeker heeft niet heeft aangetoond dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een actueel en wettig belang kan doen gelden bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is dus ook wat de eerste bestreden beslissing betreft onontvankelijk, dit bij gebrek aan het rechtens vereiste actuele en wettig belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE